

Sbírka soudních rozhodnutí

ROZSUDEK TRIBUNÁLU (čtvrtého rozšířeného senátu)

16. prosince 2020*

„Hospodářská soutěž – Sdružení podniků – Soutěže v rychlobruslení – Rozhodnutí, kterým se konstatuje porušení článku 101 SFEU – Předpisy sportovního svazu – Sladění práva hospodářské soutěže a zvláštní povahy sportu – Sportovní sázky – Mezinárodní sportovní arbitráž – Pokyny pro výpočet pokut – Územní působnost článku 101 SFEU – Omezení hospodářské soutěže z hlediska účelu – Nápravná opatření“

Ve věci T-93/18,

International Skating Union, se sídlem v Lausanne (Švýcarsko), zastoupená J.-F. Bellisem, avocat,

žalobkyně,

proti

Evropské komisi, zastoupené H. van Vlietem, G. Meessenem a F. van Schaik, jako zmocněnci,

žalované,

podporované

Mark Jan Hendrik Tuitert, s bydlištěm v Hoogmade (Nizozemsko),

Niels Kerstholt, s bydlištěm v Zeistu (Nizozemsko),

a

European Elite Athletes Association, se sídlem v Amsterdamu (Nizozemsko),

zastoupenými B. Braekenem a J. Versteegem, avocats

vedlejší účastníci řízení,

jejímž předmětem je návrh na základě článku 263 SFEU znějící na zrušení rozhodnutí Komise C(2017) 8230 final ze dne 8. prosince 2017 v řízení podle článku 101 SFEU a článku 53 Dohody o EHP (Věc AT.40208 – Pravidla způsobilosti Mezinárodní bruslařské unie),

TRIBUNÁL (čtvrtý rozšířený senát),

ve složení S. Gervasoni, předseda, L. Madise, P. Nihoul, R. Frendo (zpravodajka) a J. Martín y Pérez de Nanclares, soudci,

* Jednací jazyk: angličtina.

vedoucí soudní kanceláře: E. Artemiou, radová,

s přihlédnutím k písemné části řízení a po jednání konaném dne 12. června 2020,

vydává tento

Rozsudek

I. Skutkový základ sporu

A. Mezinárodní bruslařská unie

- 1 International Skating Union (Mezinárodní bruslařská unie, dále jen „žalobkyně“ nebo „ISU“) je jediným mezinárodním sportovním svazem uznaným Mezinárodním olympijským výborem (dále jen „MOV“), který je pověřen regulací a řízením krasobruslení a rychlobruslení na ledě na celosvětové úrovni.
- 2 Žalobkyně je složena z národních svazů, které spravují krasobruslení a rychlobruslení na ledě na vnitrostátní úrovni (dále jen „členové“). Tyto svazy se skládají z místních bruslařských klubů a sdružení, jejichž sportovci, individuální členové, vykonávají rychlobruslení nebo krasobruslení jako hospodářskou činnost.
- 3 Žalobkyně rovněž vykonává hospodářskou činnost, jelikož organizuje nejvýznamnější mezinárodní soutěže v rychlobruslení, k nimž má veškerá práva. Mezinárodní soutěže organizované žalobkyní zahrnují zejména mistrovství Evropy a mistrovství světa v rychlobruslení na dlouhé trati a na krátké trati, světový pohár v rychlobruslení na dlouhé trati a světový pohár v rychlobruslení na krátké trati. Kromě toho jsou závody v rychlobruslení na Zimních olympijských hrách žalobkyní organizovány ve formě mezinárodních závodů.

B. Pravidla stanovená žalobkyní

- 4 Jakožto orgán pověřený celosvětovým řízením krasobruslení a rychlobruslení na ledě je žalobkyně odpovědná zejména za stanovení pravidel členství, která jsou její členové, jakož i jednotliví bruslaři povinni dodržovat.
- 5 Pravidla stanovená žalobkyní jsou výslovně uvedena v jejích stanovách, které zahrnují její „ústavu“ a procesní ustanovení, obecná a zvláštní pravidla, technické předpisy, etický kodex, antidopingová pravidla, pravidla antidopingových řízení a všechna platná sdělení žalobkyně.
- 6 V tomto souhrnu pravidel stanoví pravidla 102 a 103 obecných předpisů žalobkyně (dále jen „pravidla způsobilosti“) podmínky, za kterých se bruslaři mohou účastnit rychlobruslařských a krasobruslařských soutěží spadajících do pravomoci žalobkyně. Od roku 1998 upravují pravidla způsobilosti „celkový systém předběžného schválení“ (dále jen „systém předběžného schválení“), podle kterého se bruslaři mohou účastnit pouze soutěží, které jsou schváleny žalobkyní nebo jejími členy a organizovány zástupci schválenými žalobkyní a podle jejích pravidel. Pro účely projednávané věci jsou relevantními zněními pravidel znění pravidel způsobilosti z června 2014 (dále jen „pravidla způsobilosti z roku 2014“) a z června 2016 (dále jen „pravidla způsobilosti z roku 2016“).
- 7 Pokud jde o pravidla způsobilosti z roku 2014, ze znění pravidla 102 odst. 2 písm. c) a odst. 7 ve spojení s pravidlem 103 odst. 2 vyplývá, že v případě účasti v soutěži, kterou neschválila žalobkyně nebo jeden z jejích členů, se profesionální bruslaři a zástupci žalobkyně vystavují sankci doživotního vyloučení z jakékoli soutěže organizované žalobkyní.

- 8 Podle pravidla 102 odst. 1 písm. a) bodu i) ve znění z roku 2014 má „právo zúčastnit se akcí a soutěží spadajících do pravomoci ISU pouze ta osoba, která dodržuje zásady a politiky ISU, jak jsou stanoveny ve stanovách ISU“.
- 9 Pravidlo 102 odst. 1 písm. a) bod ii) od roku 2002 stanovilo, že „podmínka způsobilosti je koncipována k zajištění vhodné ochrany hospodářských a jiných zájmů ISU, která využívá své finanční příjmy k řízení a rozvoji sportovních disciplín ISU a na podporu či ve prospěch členů ISU a jejich bruslařů“.
- 10 V červnu 2016 byla pravidla způsobilosti předmětem revize, jejímž cílem bylo zejména změnit pravidla týkající se ukládání sankcí. Nyní se na základě pravidla 102 odst. 7 stanoví sankce v případě účasti sportovců v soutěži spadající do pravomoci žalobkyně, kterou žalobkyně neschválila v závislosti na závažnosti protiprávního jednání. Systém stanoví varování v případě prvního porušení, sankci vyloučení až na 5 let v případě účasti na neschválených soutěžích z nedbalosti, sankci vyloučení až na 10 let v případě vědomé účasti v neschválených soutěžích a v neposlední řadě sankci doživotního vyloučení za velmi závažná porušení, a zejména v případě účasti v neschválených soutěžích, které ohrožují integritu a pravomoc žalobkyně.
- 11 Kromě toho byl odkaz na odpovídající ochranu hospodářských zájmů žalobkyně obsažený v pravidlech způsobilosti z roku 2014 zrušen ve znění z roku 2016. Nové pravidlo 102 odst. 1 písm. a) bod ii) nyní stanoví, že „podmínka způsobilosti je koncipována k zajištění vhodné ochrany etických hodnot, statutárních cílů a jiných oprávněných zájmů“ žalobkyně, „která využívá své finanční příjmy k řízení a rozvoji sportovních disciplín ISU a na podporu či ve prospěch členů ISU a jejich bruslařů“.
- 12 Kromě toho je třeba uvést, že od 30. června 2006 článek 25 ústavy žalobkyně (dále jen „rozhodčí pravidla“) stanoví, že bruslaři mohou podat žalobu proti rozhodnutí o nezpůsobilosti pouze k Arbitrážnímu soudu pro sport (dále jen „CAS“) se sídlem v Lausanne (Švýcarsko).
- 13 Dne 25. října 2015 zveřejnila žalobkyně sdělení č. 1974, nazvané „Otevřené mezinárodní soutěže“, které vymezuje postup pro získání schválení organizovat otevřenou mezinárodní soutěž v rámci systému předchozího schválení. Tento postup se vztahuje jak na členy žalobkyně, tak na třetí organizátory.
- 14 Sdělení č. 1974 stanoví, že všechny tyto soutěže musí být předem schváleny radou žalobkyně a organizovány v souladu s jejími pravidly. Pokud jde o lhůtu pro podání žádosti o schválení, uvedené sdělení rozlišuje mezi členy žalobkyně a třetími organizátory. Třetí organizátoři totiž musí své žádosti podat alespoň šest měsíců před stanoveným datem soutěže, zatímco pro členy se tato lhůta zkracuje na tři měsíce.
- 15 Sdělení č. 1974 kromě toho vyjmenovává celou řadu obecných, finančních, technických, sportovních a etických požadavků, které musí organizátor splnit. Z tohoto sdělení především vyplývá, že ke každé žádosti o schválení musí být přiloženy technické a sportovní údaje, jako jsou údaje o místu konání soutěže a výši cen, které budou poskytnuty, jakož i obecné a finanční údaje, jako jsou zejména obchodní plány, rozpočet a televizní pokrytí plánované pro danou událost. Za účelem splnění etických požadavků jsou pořadatel a každý, kdo s ním spolupracuje, povinni předložit prohlášení potvrzující, že přijímají etický kodex žalobkyně, a zejména to, že se zavazují nepodílet se na činnostech spojených se sázkami. Konečně sdělení č. 1974 stanoví, že si žalobkyně vyhrazuje právo požadovat dodatečné údaje pro každou z těchto kategorií požadavků.
- 16 Pokud jde konkrétně o etické požadavky, čl. 4 písm. h) etického kodexu žalobkyně od 25. ledna 2012 stanoví, že všichni, kdo s ní spolupracují z jakéhokoli důvodu, se musí „zdržet jakékoliv účasti na sázkách nebo jakékoliv podpory sázek nebo hazardních her spojených s jakoukoli soutěží nebo akcí, které spadají do pravomoci ISU“.

- 17 Sdělení č. 1974 opravňuje žalobkyni k přijetí či zamítnutí žádosti o schválení zejména na základě požadavků uvedených v citovaném sdělení a shrnutých v bodě 15 výše, jakož i na základě základních cílů žalobkyně, jak jsou definovány „zejména“ v čl. 3 odst. 1 její ústavy. Článek 3 odst. 1 ústavy žalobkyně v podstatě stanoví, že cílem žalobkyně je regulovat, řídit a propagovat obě disciplíny bruslení na ledě.
- 18 V případě zamítnutí žádosti stanoví sdělení č. 1974, že žadatel může podat žalobu proti rozhodnutí žalobkyně u CAS, jakmile podepsal rozhodčí dohodu v souladu s jejími procesními pravidly.
- 19 Kromě toho sdělení č. 1974 stanoví, že každý organizátor je povinen platit žalobkyni solidární příspěvek, jehož výše je určena případ od případu a je určen k podpoře a rozvoji sportů spadajících do pravomoci žalobkyně na místní úrovni.

II. Skutečnosti předcházející sporu

A. Správní řízení

- 20 Dne 23. června 2014 předložili dva vedlejší účastníci, Mark Jan Hendrik Tuitert a Niels Kersholt (dále jen „stěžovatelé“), profesionální rychlobruslaři, Evropské komisi stížnost, která se týkala neslučitelnosti pravidel způsobilosti z roku 2014 s články 101 a 102 SFEU. Stěžovatelé zejména uvedli, že jim tato pravidla zabránila zúčastnit se závodu v rychlobruslení, který korejská společnost Icederby International Co. Ltd plánovala organizovat v roce 2014 v Dubaji (Spojené arabské emiráty) (dále jen „Velká cena Dubaje“). Tento závod měl mít novou podobu závodů, které se odehrávají na speciální bruslařské dráze, na které společně závodí bruslaři na dlouhé tratě i krátké tratě.
- 21 Dne 5. října 2015 rozhodla Komise zahájit vůči žalobkyni řízení podle čl. 2 odst. 1 nařízení Komise (ES) č. 773/2004 ze dne 7. dubna 2004 o vedení řízení Komise podle článků [101] a [102 SFEU] (Úř. věst. 2004, L 123, s. 18; Zvl. vyd. 08/03, s. 81).
- 22 Dne 8. ledna 2016 žalobkyně informovala Komisi, že zamýšlí změnit pravidla způsobilosti. Dotčené revize byly schváleny kongresem žalobkyně a vstoupily v platnost dne 11. června 2016.
- 23 Dne 27. září 2016 zaslala Komise žalobkyni oznámení námitek, na které žalobkyně odpověděla dne 16. ledna 2017.
- 24 Dne 1. února 2017 se v rámci správního řízení vedeného Komisí konalo slyšení.
- 25 Dne 27. dubna 2017 předložila žalobkyně řadu závazků, aby reagovala na výhrady Komise v oblasti hospodářské soutěže. Komise však měla za to, že tyto závazky nepostačovaly k tomu, aby byly vznesené výhrady v přiměřené lhůtě rozptýleny.
- 26 Dne 6. října 2017 zaslala Komise žalobkyni dopis popisující skutkové okolnosti. Žalobkyně na něj odpověděla dne 25. října 2017.
- 27 Dne 30. října 2017 předložila žalobkyně novou řadu závazků, aby reagovala na výhrady vyjádřené Komisí, která je opět považovala za nedostatečné k rozptýlení vznesených výhrad.
- 28 Dne 8. prosince 2017 přijala Komise rozhodnutí C (2017) 8230 final týkající se řízení podle článku 101 Smlouvy o fungování Evropské unie a článku 53 Dohody o EHP (věc AT.40208 – Pravidla způsobilosti Mezinárodní bruslařské unie)(dále jen „napadené rozhodnutí“).

B. Napadené rozhodnutí

1. Relevantní trh

- 29 Komise dospěla k závěru, že relevantním trhem v projednávaném případě je světový trh organizace a obchodního využívání rychlobruslení (dále jen „relevantní trh“). Vzhledem k úloze žalobkyně jakožto organizátorky nejdůležitějších závodů, jakož i regulátorky disciplíny měla Komise za to, že pravidla způsobilosti omezují hospodářskou soutěž, i kdyby trh měl být vymezen úže (viz bod 155 odůvodnění napadeného rozhodnutí).
- 30 Komise poznamenala, že žalobkyně může ovlivnit hospodářskou soutěž na relevantním trhu, neboť je řídicím orgánem a jedinou regulátorkou rychlobruslení, a má pravomoc schvalovat mezinárodní závody v této disciplíně. Kromě toho žalobkyně odpovídá za organizaci nejvýznamnějších rychlobruslařských závodů. Její podstatná tržní síla je potvrzena skutečností, že mimo žalobkyni a její členy nebyl žádný podnik schopen úspěšně proniknout na relevantní trh (body 116 až 134 odůvodnění napadeného rozhodnutí).

2. Použití čl. 101 odst. 1 SFEU

- 31 Komise měla za to, že žalobkyně je sdružením podniků a pravidla způsobilosti představují rozhodnutí sdružení podniků ve smyslu čl. 101 odst. 1 SFEU (body 147 až 152 odůvodnění napadeného rozhodnutí).
- 32 V oddílu 8.3 napadeného rozhodnutí dospěla Komise k závěru, že cílem pravidel způsobilosti jak ve znění z roku 2014, tak ve znění z roku 2016 bylo omezit hospodářskou soutěž ve smyslu čl. 101 odst. 1 SFEU. Komise měla v podstatě za to, že uvedená pravidla omezují možnosti profesionálních rychlobruslařů volně se zúčastňovat mezinárodních závodů pořádaných třetími osobami, a zbavují tedy potenciální organizátory konkurenčních závodů možnosti využívat služeb sportovců, kteří jsou nezbytní k organizaci těchto závodů. K tomuto závěru dospěla Komise poté, co přezkoumala obsah uvedených pravidel, jejich cíle, hospodářský a právní kontext, do kterého tato pravidla spadala, jakož i subjektivní úmysl žalobkyně vyloučit třetí organizátory (body 162 až 188 odůvodnění napadeného rozhodnutí).
- 33 Vzhledem k tomu, že Komise dospěla k závěru, že pravidla způsobilosti představují omezení hospodářské soutěže z hlediska účelu, uvedla, že není nezbytné analyzovat účinky uvedených pravidel. Nicméně v oddílu 8.4 napadeného rozhodnutí uvedla důvody, které jí umožňují dospět k závěru, že účinkem těchto pravidel je rovněž omezení hospodářské soutěže (body 189 až 205 napadeného rozhodnutí).
- 34 V oddílu 8.5 napadeného rozhodnutí Komise zkoumala, zda mohou být pravidla způsobilosti vyňata z působnosti článku 101 SFEU. V tomto ohledu v podstatě poznamenala, že tato pravidla neslouží pouze k čistě legitimním cílům, ale že slouží také jiným zájmům žalobkyně, včetně jejích hospodářských zájmů. Mimoto podle Komise nejsou pravidla způsobilosti zčásti vlastní sledovaným legitimním cílům a v každém případě nejsou dotčeným cílům přiměřená (body 220 a 225 až 266 odůvodnění napadeného rozhodnutí).

3. Posouzení rozhodčích pravidel

- 35 V oddílu 8.7 napadeného rozhodnutí Komise uznala, že rozhodčí řízení představuje obecně přijímanou metodu pro řešení sporů a že uzavření rozhodčí doložky samo o sobě nepředstavuje omezení hospodářské soutěže. Komise však měla za to, že rozhodčí pravidla posilují omezení hospodářské soutěže způsobená pravidly způsobilosti (bod 269 odůvodnění napadeného rozhodnutí).

36 Tento závěr se opíral o skutečnost, že podle Komise rozhodčí pravidla ztěžují dosažení účinné soudní ochrany proti případným rozhodnutím žalobkyně o nezpůsobilosti, která nejsou v souladu s článkem 101 SFEU. Kromě toho Komise poznamenala, že sportovci byli nuceni přijmout rozhodčí pravidla a výlučnou pravomoc CAS (body 270 až 276 odůvodnění napadeného rozhodnutí).

4. Výrok

37 Komise tedy ve výroku napadeného rozhodnutí konstatovala:

„Článek 1

Mezinárodní bruslařská unie tím, že, pokud je o rychlobruslení, přijala a uplatňovala pravidla způsobilosti zejména pravidla 102 a 103 obecných předpisů ISU z let 2014 a 2016, porušila článek 101 [SFEU] a článek 53 Dohody o [EHP]. Protiprávní jednání začalo v červnu 1998 a trvá dodnes.

Článek 2

Mezinárodní bruslařská unie je povinna ukončit protiprávní jednání uvedené v článku 1 a oznámit Komisi všechna opatření, která byla v tomto ohledu přijata, do 90 dnů ode dne oznámení rozhodnutí.

Mezinárodní bruslařská unie je povinna zdržet se opakování jakéhokoli úkonu nebo chování popsaného v článku 1, jakož i úkonů nebo jednání s rovnocenným cílem či účinkem.

[...]

Článek 4

Pokud Mezinárodní bruslařská unie nevyhoví pokynům uvedeným v článku 2, uloží jí Komise denní penále ve výši 5 % jejího průměrného denního obrátu za předchozí rok.“

III. Řízení a návrhová žádání účastníků řízení

38 Návrhem došlým kanceláři Tribunálu dne 19. února 2018 podala žalobkyně tuto žalobu.

39 Dne 17. května 2018 předložila Komise kanceláři Tribunálu žalobní odpověď.

40 Podáními došlými kanceláři Tribunálu dne 1. června 2018 požádaly společnost European Elite Athletes Association a stěžovatelé o vstup do řízení jako vedlejší účastníci na podporu návrhových žádání Komise.

41 Návrhy na vstup do řízení byly doručeny hlavním účastníkům řízení, kteří proti nim nic nenamítali. Nicméně v souladu s článkem 144 jednacího řádu Tribunálu požádali, aby některé důvěrné skutečnosti obsažené ve spise nebyly sděleny vedlejším účastníkům, a za tímto účelem předložily nedůvěrná znění dotčených aktů.

42 Usnesením ze dne 12. září 2018 předseda sedmého senátu žádostem o vedlejší účastenství vyhověl.

43 Dne 25. března 2019 byla vzhledem ke změně složení senátů Tribunálu na základě čl. 27 odst. 5 jednacího řádu projednávaná věc přidělena nové soudkyni zpravodajce, která zasedala v pátém senátu, kterému byla tudíž přidělena tato věc.

- 44 Dne 16. října 2019 byla vzhledem k další změně ve složení senátů Tribunálu na základě čl. 27 odst. 5 jednacího řádu soudkyně zpravodajka přidělena ke čtvrtému senátu, kterému byla tudíž přidělena tato věc.
- 45 Dne 20. prosince 2019 rozhodl Tribunál na návrh čtvrtého senátu podle článku 28 jednacího řádu předat projednávanou věc rozšířenému senátu.
- 46 Na návrh soudkyně zpravodajky Tribunál (čtvrtý rozšířený senát) rozhodl o zahájení ústní části řízení a v rámci organizačních procesních opatření stanovených v článku 89 jednacího řádu položil účastníkům řízení písemné otázky a vyzval je, aby na ně odpověděli na jednání. Kromě toho žalobkyně na výzvu Tribunálu předložila kopii sdělení č. 1974.
- 47 Žalobkyně navrhuje, aby Tribunál:
- napadené rozhodnutí zrušil,
 - uložil Komisi náhradu nákladů řízení.
- 48 Komise navrhuje, aby Tribunál:
- žalobu zamítl,
 - uložil žalobkyni náhradu nákladů řízení.
- 49 Vedlejší účastníci navrhují, aby Tribunál žalobu zamítl.

IV. Právní otázky

- 50 Na podporu své žaloby uvádí žalobkyně osm žalobních důvodů. V rámci prvního žalobního důvodu v podstatě tvrdí, že napadené rozhodnutí je stiženo rozporným odůvodněním. Svým druhým a třetím žalobním důvodem zpochybňuje kvalifikaci jejich pravidel způsobilosti jako omezení hospodářské soutěže z hlediska účelu a z hlediska důsledku. Svým čtvrtým žalobním důvodem žalobkyně kritizuje posouzení Komise týkající se otázky, zda jsou pravidla způsobilosti vlastní a přiměřená sledování cíle ochrany integrity rychlobruslení před sportovními sázkami. Svým pátým žalobním důvodem namítá proti tomu, aby Komise zohlednila své rozhodnutí, kterým odmítla schválit organizaci Velké ceny Dubaje v rozsahu, v němž toto rozhodnutí nespadá do územní působnosti článku 101 SFEU. Svým šestým žalobním důvodem žalobkyně zpochybňuje závěr, podle kterého její rozhodčí pravidla posilují zjištěné omezení hospodářské soutěže. Svým sedmým žalobním důvodem žalobkyně tvrdí, že Komise porušila článek 7 nařízení Rady (ES) č. 1/2003 ze dne 16. prosince 2002 o provádění pravidel hospodářské soutěže stanovených v člancích [101] a [102 SFEU] (Úř. věst. 2003, L 1, s. 1; Zvl. vyd. 08/02, s. 205) tím, že v článku 2 výroku napadeného rozhodnutí uložila nápravná opatření, která nesouvisí se zjištěným protiprávním jednáním. Osmým žalobním důvodem žalobkyně zpochybňuje článek 4 výroku napadeného rozhodnutí ze stejných důvodů, jako jsou důvody uvedené na podporu sedmého žalobního důvodu, jakož i z důvodu vágní a nepřesné povahy nápravných opatření.
- 51 Komise, podporovaná vedlejšími účastníky řízení, zpochybňuje veškeré argumenty vznesené žalobkyní.

A. K prvnímu žalobnímu důvodu, vycházejícímu z rozpornosti odůvodnění napadeného rozhodnutí

- 52 V rámci prvního žalobního důvodu žalobkyně tvrdí, že napadené rozhodnutí je protiprávní, jelikož je založeno na zjevně rozporném odůvodnění.

- 53 Podle ustálené judikatury je povinnost uvést odůvodnění upravená v čl. 296 druhém pododstavci SFEU podstatnou formální náležitostí, která musí být odlišena od otázky opodstatněnosti odůvodnění, která spadá pod legalitu sporného aktu po meritorní stránce (viz rozsudek ze dne 29. září 2011 *Elf Aquitaine v. Komise*, C-521/09 P, EU:C:2011:620, bod 146 a citovaná judikatura; rozsudky ze dne 11. července 2013, *Ziegler v. Komise*, C-439/11 P, EU:C:2013:513, body 114 a 115, a ze dne 13. prosince 2016, *Printeos a další v. Komise*, T-95/15, EU:T:2016:722, bod 44), takže Tribunál nemůže z titulu přezkumu dodržení povinnosti odůvodnění přezkoumávat legalitu žalobních důvodů z hlediska meritorní stránky dovolávaných Komisí za účelem odůvodnění jejího rozhodnutí. Z toho plyne, že v rámci žalobního důvodu vycházejícího z chybějícího nebo nedostatečného odůvodnění musí být tedy výtky a argumenty zpochybňující opodstatněnost napadeného rozhodnutí považovány za neúčinné a irelevantní (rozsudek ze dne 15. června 2005, *Corsica Ferries France v. Komise*, T-349/03, EU:T:2005:221, body 58 a 59 a citovaná judikatura).
- 54 V projednávané věci žalobkyně na podporu svého prvního žalobního důvodu uvádí celou řadu argumentů, které ve skutečnosti zpochybňují opodstatněnost napadeného rozhodnutí. Na základě judikatury citované v bodě 53 výše je tak třeba mít za to, že tyto argumenty musí být v rámci projednávaného žalobního důvodu považovány za irelevantní. Za účelem přezkumu prvního žalobního důvodu je tedy třeba ověřit pouze to, zda je napadené rozhodnutí ve svém odůvodnění stiženo rozporností, jak tvrdí žalobkyně.
- 55 V tomto ohledu žalobkyně v podstatě tvrdí, že odůvodnění napadeného rozhodnutí je rozporuplné v rozsahu, v němž Komise dospěla k závěru, že pravidla způsobilosti jako taková omezují hospodářskou soutěž, avšak neměla za to, že systém předchozího schválení, který tato pravidla zahrnují, nebyl vlastní sledování legitimních cílů. Tento rozpor dokazuje podle žalobkyně i skutečnost, že Komise tvrdila, že žalobkyně může ukončit protiprávní jednání a zároveň si zachovat svůj systém předchozího schválení.
- 56 Z judikatury vyplývá, že odůvodnění musí být logické a zejména nesmí vykazovat vnitřní rozpor, který by bránil řádnému pochopení důvodů, ze kterých napadený akt vychází (v tomto smyslu viz rozsudky ze dne 10. července 2008, *Bertelsmann a Sony Corporation of America v. Impala*, C-413/06 P, EU:C:2008:392, bod 169, a ze dne 29. září 2011, *Elf Aquitaine v. Komise*, C-521/09 P, EU:C:2011:620, bod 151).
- 57 V projednávané věci Komise dospěla k závěru, že taková pravidla způsobilosti, jaká byla navržena a používána žalobkyní na relevantním trhu, omezují hospodářskou soutěž z hlediska jak účelu, tak důsledku ve smyslu článku 101 SFEU.
- 58 Z oddílu 8.5 napadeného rozhodnutí vyplývá, že žalobkyně ve správním řízení tvrdila, že pravidla způsobilosti nespádají pod zákaz stanovený v článku 101 SFEU mimo jiné proto, že systém předchozího schválení obsažený v uvedených pravidlech je nezbytný k zajištění toho, aby všichni organizátoři závodů v rychlobruslení dodržovali standardy a cíle žalobkyně.
- 59 Přitom v bodě 254 odůvodnění napadeného rozhodnutí měla Komise za to, že pro účely projednávané věci není nezbytné zaujmout stanovisko k otázce, zda je systém předchozího schválení vlastní sledování legitimních cílů. Komise však uvedla několik důvodů na podporu svého závěru, že systém předchozího schválení zavedený žalobkyní není přiměřený cílům, které žalobkyně sleduje, a tudíž se na něj vztahuje zákaz uvedený v článku 101 SFEU (viz body 254 až 258 odůvodnění napadeného rozhodnutí).
- 60 Komise tak použila judikaturu, podle které každé rozhodnutí sdružení podniků, které omezuje svobodu jednání stran nebo jedné z nich, nespadá nezbytně pod zákaz stanovený v čl. 101 odst. 1 SFEU. Podle této judikatury se na omezení vyplývající z rozhodnutí sdružení podniků nevztahuje zákaz stanovený v článku 101 SFEU, pokud splňují dvě kumulativní podmínky. Na prvním místě musí být omezení vlastního sledování legitimních cílů a zadruhé musí být přiměřené těmto cílům (v tomto smyslu viz rozsudek ze dne 18. července 2006, *Meca-Medina a Majcen v. Komise*, C-519/04 P, EU:C:2006:492, bod 42).

- 61 V projednávaném případě, jak bylo uvedeno v bodě 59 výše, Komise uvedla několik důvodů, které ji vedly k závěru, že systém předběžného schválení nesplňuje druhé kritérium judikatury citované v bodě 60 výše, a sice kritérium přiměřenosti. Vzhledem k tomu, že kritéria této judikatury jsou kumulativní, Komise nebyla povinna vyjádřit se v napadeném rozhodnutí k povaze, která je vlastní sledování legitimních cílů dotčeného systému, a její rozhodnutí tedy není rozporné.
- 62 Je pravda, že Komise v bodě 339 odůvodnění napadeného rozhodnutí uznala, že žalobkyně může ukončit zjištěné protiprávní jednání a zároveň si zachovat systém předchozího schválení. Toto zjištění však neodporuje závěru, že pravidla způsobilosti omezují hospodářskou soutěž, jelikož případné přijetí takového systému Komisí je jasně podmíněno tím, že budou provedeny „podstatné úpravy“ za účelem ukončení protiprávního jednání, a sice úpravy, které mají za cíl neutralizovat nepřiměřenost uvedeného systému. Z toho vyplývá, že na rozdíl od toho, co tvrdí žalobkyně, Komise neschválila zachování systému předchozího schválení žalobkyně tak, jak byl navržen, a v tomto ohledu není její rozhodnutí ani rozporné.
- 63 První žalobní důvod je tudíž třeba zamítnout.

B. Ke druhému, třetímu a čtvrtému žalobnímu důvodu, vycházejícím z toho, že pravidla způsobilosti neomezují hospodářskou soutěž z hlediska účelu a důsledku a nespádají do působnosti článku 101 SFEU

- 64 Druhým, třetím a čtvrtým žalobním důvodem žalobkyně zpochybňuje posouzení Komise ohledně existence omezení hospodářské soutěže a závěr Komise, že pravidla způsobilosti spadají pod zákaz stanovený v článku 101 SFEU. Tribunál má za to, že je vhodné zkoumat tyto žalobní důvody společně.
- 65 Proto, aby se na něj vztahoval zákaz stanovený v čl. 101 odst. 1 SFEU, musí mít rozhodnutí sdružení podniků za „účel[...] nebo důsled[ek]“ vyloučení, omezení nebo narušení hospodářské soutěže na vnitřním trhu. Podle ustálené judikatury Soudního dvora počínaje rozsudkem ze dne 30. června 1966, LTM (56/65, EU:C:1966:38), vede alternativní povaha této podmínky vyznačená spojkou „nebo“ nejdříve k nutnosti uvážit samotný předmět rozhodnutí sdružení podniků (v tomto smyslu viz rozsudky ze dne 26. listopadu 2015, Maxima Latvija, C-345/14, EU:C:2015:784, bod 16, a ze dne 20. ledna 2016, Toshiba Corporation v. Komise, C-373/14 P, EU:C:2016:26, bod 24).
- 66 Pojem „omezení hospodářské soutěže z hlediska účelu“ lze uplatnit pouze na určité druhy koordinace mezi podniky ze své povahy vykazující dostatečný stupeň škodlivosti ve vztahu k řádnému fungování obvyklé hospodářské soutěže, aby bylo možné mít za to, že přezkum jejich důsledků není nutný (v tomto smyslu viz rozsudky ze dne 30. června 1966, LTM, 56/65, EU:C:1966:38, s. 359; ze dne 11. září 2014, CB v. Komise, C-67/13 P, EU:C:2014:2204, body 49, 50 a 58 a citovaná judikatura, a ze dne 16. července 2015, ING Pensii, C-172/14, EU:C:2015:484, bod 31).
- 67 Podle judikatury Soudního dvora pro účely posuzování, zda rozhodnutí sdružení podniků vykazuje dostatečný stupeň škodlivosti k tomu, aby bylo považováno za omezení hospodářské soutěže z hlediska účelu ve smyslu čl. 101 odst. 1 SFEU, je třeba se soustředit na obsah jeho ustanovení, na cíle, kterých má dosáhnout, jakož i na hospodářský a právní kontext, do kterého spadá (rozsudek ze dne 16. července 2015, ING Pensii, C-172/14, EU:C:2015:484, bod 33 a citovaná judikatura).
- 68 V projednávaném případě je tedy třeba za účelem ověření, zda Komise právem kvalifikovala pravidla způsobilosti jako omezení hospodářské soutěže z hlediska účelu, zkoumat tato pravidla způsobilosti s ohledem na jejich tvrzené cíle a jejich zvláštní kontext, který tvoří zejména schvalovací pravomoc, již disponují sportovní svazy.

1. K povinnostem, které jsou uloženy sportovnímu svazu, který má schvalovací pravomoc

- 69 Žalobkyně tvrdí, že judikatura vycházející z rozsudku ze dne 1. července 2008, MOTOE (C-49/07, EU:C:2008:376, body 51 a 52), citovaná v poznámce pod čarou 267 napadeného rozhodnutí, není v projednávané věci použitelná, jelikož se tato judikatura týká použití článků 102 a 106 SFEU, a nikoli použití článku 101 SFEU jako je tomu v projednávané věci.
- 70 V tomto ohledu je třeba připomenout, že podle této judikatury, pokud právní úprava svěřuje právnícké osobě, která sama organizuje a obchodně využívá závody, pravomoc určovat osoby oprávněné organizovat uvedené závody, jakož i stanovovat podmínky, za kterých jsou tyto závody organizovány, poskytuje této entitě zjevnou výhodu oproti jejím konkurentům. Takové právo tedy může podnik, který jím disponuje, vést k tomu, že zabrání přístupu ostatních subjektů na dotčený trh. Výkon této regulační funkce by tedy měl podléhat omezením, povinnostem nebo kontrole, aby se zabránilo tomu, že by dotčená právnícká osoba mohla narušit hospodářskou soutěž tím, že zvýhodní závody, které organizuje, nebo závody, jejichž organizace se účastní (v tomto smyslu viz rozsudek ze dne 1. července 2008, MOTOE, C-49/07, EU:C:2008:376, body 51 a 52).
- 71 Je přitom třeba konstatovat, že z rozsudku ze dne 28. února 2013, Ordem dos Técnicos Oficiais de Contas (C-1/12, EU:C:2013:127, body 88 a 92) vyplývá, že Soudní dvůr použil tuto judikaturu *per analogiam* ve věci týkající se použití článku 101 SFEU na pravidla přijatá sdružením podniků, které bylo jak hospodářským subjektem, tak regulátorem relevantního trhu, jako je tomu v projednávaném případě. Argument žalobkyně, podle kterého je judikatura citovaná výše v bodě 70 použitelná, pouze pokud jde o věc, která se týká použití článků 102 a 106 SFEU, tedy musí být odmítnut.
- 72 Kromě toho podle žalobkyně rozsudek ze dne 28. února 2013, Ordem dos Técnicos Oficiais de Contas (C-1/12, EU:C:2013:127, body 88 a 92), neodůvodňuje použití judikatury citované v bodě 70 v projednávané věci, neboť Soudní dvůr v tomto rozsudku použil uvedenou judikaturu v rámci analýzy omezení z hlediska důsledku, a nikoli omezení z hlediska účelu, jako je tomu v projednávané věci. Z judikatury přitom vyplývá, že dohoda může omezit hospodářskou soutěž z hlediska účelu v konkrétním kontextu, zatímco v jiných souvislostech je nezbytná analýza účinků dohody [v tomto smyslu viz rozsudek ze dne 30. ledna 2020, Generics (UK) a další, C-307/18, EU:C:2020:52, bod 84]. Z toho vyplývá, že skutečnost, že Soudní dvůr kvalifikoval řád Komory certifikovaných účetních/daňových poradců jako omezení z hlediska důsledku, nebrání tomu, aby judikatura citovaná v bodě 70 výše mohla být použita v rámci analýzy omezení z hlediska účelu.
- 73 V projednávané věci, jak vyplývá z bodu 4 výše, má žalobkyně pravomoc stanovit pravidla v disciplínách, které spadají do její pravomoci. I když je pravda, že tato regulační funkce na ni nebyla přenesena orgánem veřejné moci, jako ve věcech, v nichž byly vydány rozsudky citované v bodech 70 a 71 výše, nic to nemění na tom, že jako výlučný mezinárodní sportovní svaz uznaný MOV pro dotčené disciplíny vykonává regulační činnost (v tomto smyslu viz rozsudek ze dne 26. ledna 2005, Piau v. Komise, T-193/02, EU:T:2005:22, bod 78).
- 74 Kromě toho z bodů 38 až 41 odůvodnění napadeného rozhodnutí, které ostatně žalobkyně nezpochybňuje, vyplývá, že rychlobruslení vytváří velmi omezené možnosti příjmů pro převážnou většinu profesionálních bruslařů. Navíc, jak Komise konstatovala v bodě 172 odůvodnění napadeného rozhodnutí, opět aniž jí žalobkyně odporovala, žalobkyně organizuje nebo kontroluje organizaci nejvýznamnějších rychlobruslařských závodů, kterých se musí bruslaři, kteří provozují tuto disciplínu, účastnit, aby si zajistili živobytí. Je přitom třeba připomenout, že pravidla způsobilosti stanovená v rámci regulační úlohy žalobkyně stanoví sankce za nezpůsobilost v případě, že se bruslaři zúčastnili neschváleného závodu. Vzhledem k tomu, že bruslaři nemohou být zbaveni možnosti účastnit se významnějších závodů pořádaných žalobkyní, vyplývá z toho, že třetí organizátoři, kteří zamýšlejí zorganizovat závod v rychlobruslení, musí získat předchozí schválení od žalobkyně, pokud si přejí, aby se jej bruslaři zúčastnili.

- 75 S ohledem na skutečnost, že žalobkyně organizuje závody a má rovněž pravomoc schvalovat závody pořádané třetími osobami, je třeba konstatovat, že tato situace může vést ke střetu zájmů. Za těchto podmínek z judikatury citované v bodech 70 a 71 výše vyplývá, že žalobkyně je při přezkumu žádosti o schválení povinna dbát na to, aby tyto třetí osoby nebyly neoprávněně zbaveny přístupu na trh tak, aby tím byla narušena hospodářská soutěž na tomto trhu.
- 76 V důsledku toho je třeba přezkoumat argumenty žalobkyně zpochybňující posouzení Komise týkající se dosahu a cílů pravidel způsobilosti s přihlédnutím k tomu, že při výkonu své regulační úlohy je žalobkyně povinna splnit povinnosti vyplývající z judikatury citované v bodech 70 a 71 výše.

2. K obsahu a cílům pravidel způsobilosti

- 77 Podle ustálené judikatury nemůže být slučitelnost právní úpravy s pravidly Evropské unie v oblasti hospodářské soutěže posuzována abstraktně. Na všechny dohody mezi podniky nebo všechna rozhodnutí sdružení podniků, která omezují svobodu jednání stran nebo jedné z nich se nezbytně nevztahuje zákaz stanovený v čl. 101 odst. 1 SFEU. Pro účely uplatnění těchto ustanovení v konkrétním případě je totiž třeba nejprve vzít v úvahu celkový kontext, ve kterém bylo dotčené rozhodnutí sdružení podniků přijato nebo vyvolává účinky, a konkrétněji jeho cíle. Dále je třeba přezkoumat, zda omezení, která z něj vyplývají, jsou vlastní sledování legitimních cílů a jsou přiměřená těmto cílům (v tomto smyslu viz rozsudky ze dne 19. února 2002, Wouters a další, C-309/99, EU:C:2002:98, bod 97, a ze dne 18. července 2006, Meca-Medina a Majcen v. Komise, C-519/04 P, EU:C:2006:492, bod 42).
- 78 Pokud jde o cíle, které mohou být sledovány, je třeba připomenout, že čl. 165 odst. 1 druhý pododstavec SFEU stanoví, že Unie přispívá k podpoře evropských hledisek sportu s přihlédnutím k jeho zvláštní povaze, jeho strukturám založeným na dobrovolné činnosti a jeho společenské a výchovné funkci. Podle odstavce 2 téhož článku je činnost Unie zaměřena na rozvoj evropského rozměru sportu podporou spravedlivého a otevřeného sportovního soutěžení a spolupráce mezi subjekty odpovědnými za sport, jakož i ochranou fyzické a mravní integrity sportovců, obzvláště mladých sportovců.
- 79 V rámci analýzy případného odůvodnění omezení v oblasti sportu je tedy třeba zohlednit specifické vlastnosti sportu obecně, jakož i jeho sociální a vzdělávací funkci (v tomto smyslu a obdobně viz rozsudek ze dne 16. března 2010, Olympique Lyonnais, C-325/08, EU:C:2010:143, bod 40).
- 80 V projednávané věci žalobkyně zpochybňuje posouzení Komise týkající se obsahu a cílů pravidel způsobilosti. Konkrétně tvrdí, že pravidla způsobilosti sledovala legitimní cíl chránit integritu rychlobruslení před riziky spojenými se sázkami.

a) K obsahu pravidel způsobilosti

- 81 Žalobkyně zpochybňuje přezkum obsahu pravidel způsobilosti a sdělení č. 1974. Na prvním místě tvrdí, že uvedená pravidla mohou omezit hospodářskou soutěž z hlediska účelu pouze tehdy, pokud by bruslařům zcela zakazovala zúčastňovat se závodů organizovaných třetími osobami, čemuž tak v projednávaném případě není.
- 82 Tento argument musí být bez dalšího odmítnut, neboť by znamenal připustit, že kvalifikace jednání jako omezení z hlediska účelu spočívá na vyloučení veškeré hospodářské soutěže na relevantním trhu. Je přitom třeba konstatovat, že kvalifikace omezení hospodářské soutěže z hlediska účelu není vyhrazena rozhodnutím sdružení podniků, která vylučují veškerou hospodářskou soutěž. Z judikatury totiž vyplývá, že tato kvalifikace je použitelná na každé rozhodnutí sdružení podniků, které samo o sobě vykazuje dostatečný stupeň škodlivosti pro řádné fungování hospodářské soutěže vzhledem

k jeho obsahu, sledovaným cílům a kontextu, do kterého zapadá (v tomto smyslu viz rozsudky ze dne 11. září 2014, CB v. Komise, C-67/13 P, EU:C:2014:2204, bod 53, a ze dne 19. března 2015, Dole Food a Dole Fresh Fruit Europe v. Komise, C-286/13 P, EU:C:2015:184, bod 117).

- 83 Na druhém místě žalobkyně tvrdí, že žádná ze skutečností zohledněných Komisí neumožňuje dospět k závěru, že pravidla způsobilosti mají za cíl omezit hospodářskou soutěž. Komise podle ní zohlednila čtyři skutečnosti při kvalifikaci pravidel způsobilosti jako omezení hospodářské soutěže z hlediska účelu, a sice neexistenci přímé souvislosti s legitimními cíli, přísnost sankcí, odkaz na ochranu hospodářských zájmů žalobkyně a neexistenci souvislosti se závodem nebo sérií závodů organizovaných žalobkyní.

1) K neexistenci přímé souvislosti s legitimními cíli

- 84 Žalobkyně tvrdí, že konstatování, podle kterého pravidla způsobilosti nemají přímou souvislost s legitimními cíli, je neopodstatněné.
- 85 Na prvním místě je přitom třeba konstatovat, že pravidla způsobilosti neuvádějí legitimní cíle, které sledují. Je pravda, jak tvrdí žalobkyně, že pravidlo 102 odkazuje od roku 1998 na „zásady a politiky, jak jsou formulovány [jejími] stanovami a předpisy“ a v návaznosti na jeho úpravu v roce 2016 stanoví, že „podmínka způsobilosti je koncipována tak, aby zajistila vhodnou ochranu etických hodnot ISU“. „Etické hodnoty“ sice mohou vyplývat z etického kodexu žalobkyně, avšak „zásady a politiky“ nebyly výslovně definovány ani vyjmenovány ve stanovách ani předpisech žalobkyně. Tyto vágní výrazy tedy samy o sobě neumožňují přesně určit legitimní cíle, které uvedená pravidla sledují.
- 86 Na druhém místě je třeba připomenout, že od roku 1998 až do zveřejnění sdělení č. 1974 dne 20. října 2015 nestanovila pravidla způsobilosti žádnou podmínku pro schvalování závodů, které si třetí osoby mohly přát organizovat jako otevřené mezinárodní závody. Z toho vyplývá, že před zveřejněním tohoto sdělení postrádal rámec daný právními předpisy žalobkyně obsah, pokud jde o podmínky pro schvalování závodů, takže žalobkyně měla úplnou diskreční pravomoc při odmítání schválit závody, které třetí osoby zamýšlely organizovat.
- 87 Tato diskreční pravomoc nebyla podstatně změněna zveřejněním sdělení č. 1974, které doplnilo obsah pravidel způsobilosti. I když totiž uvedené sdělení uvádí určité obecné, finanční, technické, sportovní a etické požadavky, nic to nemění na tom, že tyto požadavky nejsou taxativní, neboť toto sdělení mimoto stanoví, že žalobkyně žádost o schválení přijme nebo zamítne, „zejména“ s ohledem na požadavky, které stanoví, což ji opravňuje k přijetí nebo zamítnutí žádosti o schválení z jiných důvodů, než jsou důvody výslovně stanovené v uvedeném sdělení. Navíc, jak bylo uvedeno v bodě 15 výše, z obsahu sdělení č. 1974 vyplývá, že si žalobkyně vyhrazuje právo požadovat od organizátorů doplňující informace související s jednotlivými výše uvedenými požadavky.
- 88 Je tedy třeba konstatovat, že všechny požadavky sdělení č. 1974 nejsou jasně definovanými, transparentními, nediskriminačními, kontrolovatelnými kritérii, která mohou organizátorům závodů zaručit účinný přístup na relevantní trh (v tomto smyslu a obdobně viz rozsudek ze dne 28. února 2013, Ordem dos Técnicos Oficiais de Contas, C-1/12, EU:C:2013:127, bod 99).
- 89 Z těchto úvah vyplývá, že od roku 1998, a dokonce i po přijetí sdělení č. 1974 měla žalobkyně široký prostor pro uvážení při odmítnutí schválit závody nabízené třetími osobami, a to i z důvodů, které nebyly výslovně stanoveny, což mohlo vést k přijetí zamítavých rozhodnutí z neoprávněných důvodů. Za těchto okolností Komise právem konstatovala v bodech 163 a 185 odůvodnění napadeného rozhodnutí, že pravidla způsobilosti nemají vzhledem ke svému obsahu přímou souvislost s legitimními cíli, kterých se žalobkyně dovolávala během správního řízení.

2) K přísnosti sankcí

- 90 Žalobkyně tvrdí, že přísnost sankcí není relevantní skutečností, pokud jde o určení toho, zda má obsah jejího systému předchozího schválení za cíl omezit hospodářskou soutěž.
- 91 Soudní dvůr již přitom rozhodl, že represivní povaha právní úpravy a výše sankcí použitelných v případě porušení mohou mít negativní účinky na hospodářskou soutěž, neboť pokud se sankce neomezují na to, co je nezbytné k zajištění řádného průběhu sportovní soutěže, a v případě, že se nakonec ukáží jako neopodstatněné, mohou vést k neodůvodněnému vyloučení sportovce ze soutěží, a tedy k narušení podmínek výkonu dotčené sportovní činnosti (v tomto smyslu viz rozsudek ze dne 18. července 2006, Meca-Medina a Majcen v. Komise, C-519/04 P, EU:C:2006:492, bod 47).
- 92 V projednávaném případě se podle pravidel způsobilosti bruslaři, kteří se zúčastní závodů, které neschválila žalobkyně nebo jeden z jejích členů, vystavují sankci. Jak vyplývá z bodu 7 výše, až do jejich úpravy v roce 2016 stanovila pravidla způsobilosti jedinou a mimořádně přísnou sankci doživotního vyloučení, která se použila ve všech případech bez ohledu na to, zda se jednalo o první porušení, nebo o opakované porušení. Jednalo se tedy o přísnou sankci. Z toho vyplývá, že omezení, která vyplývala z pravidel způsobilosti z roku 2014, byla zjevně nepřiměřená cíli ochrany integrity bruslení.
- 93 Je pravda, jak vyplývá z bodu 10 výše, že režim sankcí byl v roce 2016 zmírněn, jelikož již nestanovil jedinou sankci doživotního vyloučení pro všechna porušení. Je však třeba uvést skutečnost, kterou ostatně žalobkyně nespochybňuje, že kariéra bruslaře trvá v průměru osm let. Je tedy třeba konstatovat, že sankce stanovené v pravidlech způsobilosti z roku 2016, a to i časově omezené sankce stanovené na 5 a 10 let, jsou i nadále nepřiměřené v rozsahu, v němž se uplatní zejména na účast v neschválených třetích závodech.
- 94 Mimoto pravidla způsobilosti z roku 2016 přesně neurčují podmínky umožňující stanovit dělící linii mezi jednotlivými kategoriemi porušení. Zejména jasně nerozlišují porušení kvalifikovaná jako „velmi závažná“ od porušení, která takto kvalifikována nejsou. Z toho vyplývá, že sankční systém je málo předvídatelný, a vykazuje tak riziko svévolného použití, což způsobuje, že uvedené sankce jsou nadměrně odrazující.
- 95 Za těchto podmínek, na rozdíl od toho, co tvrdí žalobkyně, představuje přísnost sankcí stanovených pravidly způsobilosti zvláště relevantní skutečnost při analýze jejich obsahu. Tato přísnost může totiž odradit sportovce od účasti na závodech, které žalobkyně neschválila, a to i v případě, že neexistují legitimní důvody, které by takové odmítnutí mohly odůvodnit, a v důsledku toho může uzamknout trh potenciálním soutěžitelům, kteří jsou zbaveni sportovců, jejichž účast je pro ně nezbytná pro pořádání sportovní soutěže.

3) K neexistenci souvislosti mezi pravidly způsobilosti a závodem nebo sérií závodů žalobkyně

- 96 Žalobkyně tvrdí, že skutečnost, že pravidla způsobilosti nemají spojitost se závodem nebo sérií závodů, které organizovala, nemůže být relevantní v rámci analýzy omezení z hlediska účelu.
- 97 Ze znění bodů 166 a 243 odůvodnění napadeného rozhodnutí ve vzájemném spojení přitom vyplývá, že Komise kritizuje skutečnost, že pravidla způsobilosti nepodmiňují uložení sankce tím, že se neschválený závod, kterého se zúčastnili dotčení sportovci, kryl se závodem žalobkyně. Tato úvaha není ve skutečnosti ničím jiným než příkladem neexistence přímé souvislosti s legitimními cíli, kterých se žalobkyně dovolávala během správního řízení, a ukazuje na široký, či dokonce nadměrný dosah pravidel způsobilosti. Uvedená pravidla totiž žalobkyni umožňují uložit sankce nezpůsobilosti sportovcům v případě účasti na neschválených závodech, i když v kalendáři závodů žalobkyně není na

stejný okamžik naplánován žádný závod a i když se dotčení sportovci z jakéhokoliv důvodu nemohou závodů pořádaných žalobkyní zúčastnit. Je tedy třeba odmítnout žalobní důvod žalobkyně, podle kterého konstatování učiněné v bodech 166 a 243 odůvodnění není relevantní.

- 98 Pokud jde o argumenty týkající se odkazu na ochranu hospodářských zájmů žalobkyně, ty jsou zkoumány v bodech 106 až 111 níže v rámci analýzy cílů pravidel způsobilosti.

b) K cílům sledovaným pravidly způsobilosti

- 99 Žalobní důvody uplatněné žalobkyní ohledně přezkumu cílů pravidel způsobilosti ze strany Komise mohou být seskupeny do dvou částí. Na jedné straně ve svém čtvrtém žalobním důvodu žalobkyně zpochybňuje závěr, že pravidla způsobilosti nejsou odůvodněna legitimním cílem chránit integritu rychlobruslení před riziky spojenými se sázkami. Na druhé straně žalobkyně v rámci svého druhého žalobního důvodu tvrdí, že Komise tím, že se opírala o odkaz na ochranu hospodářských zájmů obsažený v pravidlech způsobilosti z roku 2014, aby podpořila závěr, podle kterého mají tato pravidla vyloučit pořadatele konkurenčních událostí, provedla povrchnou analýzu sledovaných cílů.

1) K první části, vycházející z cíle sledovaného pravidly způsobilosti chránit integritu rychlobruslení před riziky spojenými se sázkami

- 100 Je třeba uvést, že v průběhu správního řízení žalobkyně tvrdila, že pravidla způsobilosti sledují několik cílů, které jsou vlastní specifické povaze sportu. V rámci tohoto řízení přitom žalobkyně sice uplatnila několik legitimních cílů, avšak podrobné argumenty předložila pouze na podporu legitimního cíle spočívajícího v ochraně integrity bruslení před sázkami.
- 101 V tomto ohledu je třeba připomenout, že Soudní dvůr již uznal, že ochrana integrity sportu představuje legitimní cíl (rozsudek ze dne 18. července 2006, Meca-Medina a Majcen v. Komise, C-519/04 P, EU:C:2006:492, bod 43). Sledování legitimních cílů však samo o sobě nemůže stačit k tomu, aby bránilo kvalifikaci jako omezení hospodářské soutěže z hlediska účelu, pokud prostředky použité k jejich dosažení jsou v rozporu s ustanoveními článku 101 SFEU (v tomto smyslu viz rozsudky ze dne 6. dubna 2006, General Motors v. Komise, C-551/03 P, EU:C:2006:229, bod 64 a citovaná judikatura, a ze dne 20. listopadu 2008, Beef Industry Development Society a Barry Brothers, C-209/07, EU:C:2008:643, bod 21). Je třeba zejména přezkoumat, zda jsou dotčená omezení vlastní sledování uvedených cílů a přiměřená těmto cílům (v tomto smyslu viz rozsudky ze dne 19. února 2002, Wouters a další, C-309/99, EU:C:2002:98, bod 97, a ze dne 18. července 2006, Meca-Medina a Majcen v. Komise, C-519/04 P, EU:C:2006:492, bod 42).
- 102 V projednávaném případě lze mít za to, že žalobkyně byla oprávněna stanovit pravidla, jejichž cílem je zabránit tomu, aby sportovní sázky mohly vést k riziku manipulace se závody a sportovci, ostatně je to v souladu s doporučeními MOV ze dne 24. června 2010, nazvanými „Sportovní sázky: Výzva, na kterou je třeba zareagovat“, a úmluvou o manipulaci se sportovními soutěžemi přijatou Radou Evropy v roce 2014.
- 103 Nicméně i za předpokladu, že by omezení vyplývající ze systému předchozího schválení zavedeného v projednávané věci byla vlastní sledování tohoto legitimního cíle spočívajícího v ochraně integrity rychlobruslení před riziky spojenými se sázkami, nic to nemění na tom, že z důvodů uvedených mimo jiné v bodech 92 až 95 výše, překračují tato omezení meze toho, co je nezbytné k dosažení takového cíle ve smyslu judikatury citované v bodě 77 výše.
- 104 Je tedy třeba odmítnout argumentaci žalobkyně, podle které jsou omezení vyplývající z pravidel způsobilosti odůvodněna cílem ochrany integrity rychlobruslení před riziky spojených se sázkami.

2) K druhé části, kritizující podporu Komise, pokud jde o cíl ochrany hospodářských zájmů žalobkyně

- 105 Na prvním místě žalobkyně kritizuje to, že Komise použila odkaz na ochranu jejích hospodářských zájmů obsažený v pravidlech způsobilosti z roku 2014 k podpoře závěru, že cílem těchto pravidel je chránit její hospodářské zájmy. Žalobkyně zejména tvrdí, že se Komise nesprávně opřela o odkaz na hospodářské zájmy uvedený ve znění pravidel způsobilosti z roku 2014, aby dospěla k závěru, že cílem těchto pravidel je vyloučit všechny organizátory konkurenčních závodů, kteří by mohli potenciálně ovlivnit její hospodářské zájmy, zatímco z okolností, za kterých byla tato pravidla vypracována, vyplývá, že jejich cílem bylo zajistit soulad všech závodů spadajících do pravomoci žalobkyně se společnými standardy.
- 106 Jak konstatovala Komise v bodech 164 a 165 odůvodnění napadeného rozhodnutí, pravidlo 102 odst. 1 písm. a) bod ii) stanovilo od roku 2002 až do jeho úpravy v roce 2016, že podmínka způsobilosti je koncipována k „přiměřené ochraně hospodářských a jiných zájmů ISU“. Mimoto ze spisu vyplývá, že tento výraz byl zaveden v roce 2002 za účelem „vyjasnění důvodů existence pravidla způsobilosti“. Z toho vyplývá, že cíl ochrany hospodářských zájmů předcházel úpravě provedené v roce 2002, neboť tento cíl byl touto úpravou pouze vysvětlen. Komise tedy mohla, aniž se dopustila nesprávného posouzení, dospět k závěru, že tento cíl existoval od začátku období protiprávního jednání v roce 1998 až do roku 2016.
- 107 Naproti tomu Komise měla v bodě 187 odůvodnění napadeného rozhodnutí nesprávně za to, že i přes zrušení odkazu na hospodářské zájmy ve znění pravidel způsobilosti z roku 2016 z obsahu uvedeného znění vyplývá, že tato pravidla mají i nadále za cíl ochranu hospodářských zájmů žalobkyně. Pouhá skutečnost, že pravidlo 102 odst. 1 písm. a) bod ii) pravidel z roku 2016 spojuje výraz „jiné oprávněné zájmy žalobkyně“ s používáním příjmů žalobkyně, totiž neumožňuje mít za to, že pravidla způsobilosti od roku 2016 skutečně a přednostně sledují ochranu hospodářských zájmů žalobkyně. Toto pochybení Komise však nemůže zpochybnit analýzu legitimních cílů v napadeném rozhodnutí.
- 108 V tomto ohledu je třeba uvést, že je legitimní mít za to, jak tvrdí žalobkyně (viz bod 105 výše), že s ohledem na specifičnost sportu je nezbytné zajistit, aby sportovní soutěže byly v souladu se společnými standardy, jejichž cílem je zejména zajistit spravedlivý průběh soutěží a ochranu fyzické a morální integrity sportovců. Žalobkyně se mimoto mohla rozumně domnívat, že systém předchozího schválení určený ke kontrolování, že každý organizátor dodržuje takové standardy, je mechanismem vhodným k zajištění uskutečnění takového cíle.
- 109 Kromě toho i za předpokladu, že by bylo prokázáno, že pravidla způsobilosti 2016 sledují rovněž cíl ochrany hospodářských zájmů žalobkyně, je třeba konstatovat, že skutečnost, že svaz usiluje o ochranu svých hospodářských zájmů, není sama o sobě protisoutěžní. Jak totiž uznala Komise na jednání, sledování hospodářských cílů je vlastní každému podniku, včetně sportovního svazu, pokud vykonává hospodářskou činnost.
- 110 Jak však Komise správně uvedla v bodech 255 až 258 odůvodnění napadeného rozhodnutí, systém předchozího schválení, jak byl v projednávaném případě koncipován žalobkyní, překračuje meze toho, co je nezbytné k dosažení cíle zajistit, aby sportovní soutěže byly v souladu se společnými standardy. Zaprvé sdělení č. 1974 totiž ukládá třetím organizátorům určité povinnosti zveřejňovat informace finanční povahy, které jdou nad rámec toho, co je nezbytné k dosažení dovolávaného cíle. V tomto ohledu je třeba uvést, že i kdyby zpřístupnění předběžného rozpočtu mohlo být odůvodněno nutností ujistit se, že třetí organizátor je schopen zorganizovat závod, žalobkyně nepředkládá žádný důkaz, na jehož základě by bylo možné mít za to, že zpřístupnění obchodního plánu jako celku je nezbytné k dosažení takového cíle. Zadruhé žalobkyně nepředkládá žádné odůvodnění, které by vysvětlovalo, proč systém předchozího schválení, jak je formalizován ve sdělení č. 1974, stanoví delší a závaznou lhůtu pro podání žádosti o schválení, pokud se jedná o závod organizovaný třetí osobou (viz bod 14 výše). Zatřetí požadavky stanovené sdělením č. 1974 nejsou taxativní a ponechávají žalobkyni široký

prostor pro uvážení při přijetí či zamítnutí žádosti o otevřený mezinárodní závod. Začtvrté sdělení č. 1974 nestanoví přesné lhůty pro vyřízení žádosti o schválení, což by také mohlo vést ke svévolnému vyřízení žádosti o schválení.

- 111 Z toho vyplývá, že i když Komise nesprávně vycházela z cíle ochrany hospodářských zájmů žalobkyně, pokud jde o pravidla způsobilosti z roku 2016, právem konstatovala nepřiměřenost systému předchozího schválení, zejména s ohledem na údajný jiný cíl sledovaný pravidly způsobilosti, kterým je soulad všech závodů se společnými standardy.
- 112 Na druhém místě žalobkyně vytýká Komisi, že měla za to, že žalobkyně mohla používat své příjmy na podporu závodů organizovaných jejími členy, ačkoli tyto prostředky nedala k dispozici třetím osobám, a že následně dospěla k závěru, že pravidla způsobilosti z roku 2016 mají nadále za cíl ochranu hospodářských zájmů žalobkyně. Podle žalobkyně z toho vyplývá, že Komise od ní vyžaduje, aby financovala závody organizované třetími osobami.
- 113 V bodech 187 a 220 odůvodnění napadeného rozhodnutí však Komise pouze poznamenala, že žalobkyně nemůže používat prostředky pocházející ze solidárního příspěvku hrazeného rovněž třetími osobami k financování svých vlastních závodů, jakož i závodů svých členů, jestliže tutéž výhodu neposkytuje třetím organizátorům.
- 114 Je pravda, jak uvádí žalobkyně, že sportovní svaz, který má omezené příjmy, se může platně dovolávat práva použít solidární příspěvek k financování závodů, které podle ní takové financování zasluhují, a na jiné závody může takové financování neposkytnout. Vzhledem k její úloze jakožto organizátorky závodů, která má pravomoc schvalovat závody pořádané třetími osobami, je však žalobkyně povinna zajistit nenarušenou hospodářskou soutěž mezi hospodářskými subjekty ve smyslu judikatury citované v bodech 72 a 73 výše. Z toho vyplývá, jak správně uvedla Komise, že žalobkyně nemůže podmínit schválení závodů organizovaných třetími osobami zaplacením solidárního příspěvku, který by byl používán k financování pouze jejích závodů a závodů jejích členů. Argument, podle kterého Komise od žalobkyně požadovala, aby financovala závody pořádané třetími osobami, tedy musí být zamítnut vzhledem k tomu, že žalobkyně dále nijak nenapadla body 187 a 220 odůvodnění napadeného rozhodnutí, pokud jde o solidární příspěvek.

3. K ostatním aspektům kontextu, do něhož jsou zasazena pravidla způsobilosti

- 115 Žalobkyně tvrdí, že Komise neprovedla důkladnou analýzu relevantního trhu s ohledem na jeho kontext. Žalobkyně má zejména za to, že Komise nesprávně odmítla zohlednit soutěže v krasobruslení, které žalobkyně schválila.
- 116 Je však třeba konstatovat, že soutěže v krasobruslení nejsou součástí relevantního trhu, jak jej vymezila Komise, a sice světového trhu organizace a obchodního využívání rychlobruslení, a že žalobkyně tuto definici nezpochybňuje.
- 117 Je pravda, že Soudní dvůr rozhodl, že v rámci analýzy omezení z hlediska účelu je třeba zohlednit všechny relevantní skutečnosti, zejména s ohledem na povahu dotčených služeb, jakož i skutečné podmínky fungování a struktury trhů, které se týkají hospodářského či právního kontextu, do kterého uvedená koordinace spadá, aniž je důležité, zda taková skutečnost spadá do relevantního trhu, či nikoli (rozsudek ze dne 11. září 2014, CB v. Komise, C-67/13 P, EU:C:2014:2204, bod 78). Ve věci, ve které byla tato judikatura založena, však existovaly interakce mezi relevantním trhem a odlišným souvisejícím trhem, což v projednávané věci nebylo prokázáno. Pouhá okolnost, že žalobkyně má rovněž pravomoc v oblasti krasobruslení a stejná pravidla se použijí na obě disciplíny, nestačí k prokázání takových interakcí. Komise tedy nebyla povinna zohlednit soutěže schválené žalobkyní na trhu odlišném od relevantního trhu.

- 118 Kromě toho, jak bylo uvedeno v bodech 86 až 89 výše, jak před, tak po zveřejnění sdělení č. 1974 nevázala pravidla způsobilosti výkon regulatorní úlohy žalobkyně na nezbytné záruky umožňující zajistit třetím osobám účinný přístup na relevantní trh. Vzhledem k neexistenci objektivních, transparentních, nediskriminačních a přezkoumatelných podmínek pro schválení nebyl prostor žalobkyně pro uvážení při schvalování nebo zamítání takových závodů nijak omezen.
- 119 Z toho vyplývá, že okolnost, že žalobkyně mohla schvalovat soutěže v krasobruslení i za předpokladu, že by se jednalo o skutečné nezávislé soutěže, není relevantní pro analýzu kontextu, do něhož jsou zasazena pravidla způsobilosti, neboť nezpochybňuje závěr, podle kterého jí její systém předchozího schválení umožňuje narušit hospodářskou soutěž na relevantním trhu tím, že zvýhodňuje její vlastní závody na úkor závodů nabízených třetími osobami, a tedy tato pravidla nezajišťují účinný přístup k tomuto trhu.
- 120 S ohledem na všechny výše uvedené úvahy Komise správně dospěla k závěru, že účelem pravidel způsobilosti je omezit hospodářskou soutěž. S ohledem na jejich obsah a cíle, jakož i na kontext, do něhož jsou pravidla způsobilosti zasazena, totiž tato pravidla vykazují dostatečný stupeň škodlivosti, aby byla považována za omezení hospodářské soutěže z hlediska účelu ve smyslu článku 101 SFEU.
- 121 Vzhledem k tomu, že existence omezení hospodářské soutěže z hlediska účelu je dostatečně podpořena přezkumem obsahu a cílů pravidel způsobilosti, jakož i kontextu, do kterého jsou tato pravidla zasazena, není třeba se vyjadřovat k argumentům žalobkyně týkajícím se závěrů Komise týkajících se jejího úmyslu vyloučit třetí organizátory. Totiž vzhledem k tomu, že úmysl není rozhodující k vymezení omezující povahy rozhodnutí sdružení podniků z hlediska účelu (v tomto smyslu viz rozsudek ze dne 6. dubna 2006, General Motors v. Komise, C-551/03 P, EU:C:2006:229, bod 77), jsou argumenty předložené žalobkyní proti této části přezkumu omezení z hlediska účelu irelevantní.
- 122 Druhý a čtvrtý žalobní důvod žalobkyně musí být tudíž zamítnuty.
- 123 Vzhledem k tomu, že Komise právem prokázala existenci omezení z hlediska účelu, není třeba zkoumat jeho důsledky pro hospodářskou soutěž (rozsudky ze dne 26. listopadu 2015, Maxima Latvija, C-345/14, EU:C:2015:784, bod 17, a ze dne 20. ledna 2016, Toshiba Corporation v. Komise, C-373/14 P, EU:C:2016:26, bod 25). Není tedy nezbytné zkoumat opodstatněnost třetího žalobního důvodu uplatněného žalobkyní, který vychází z toho, že Komise nesprávně dospěla k závěru, že pravidla způsobilosti mají za následek omezení hospodářské soutěže.

C. K pátému žalobnímu důvodu, vycházejícímu z toho, že rozhodnutí týkající se Velké ceny Dubaje z roku 2014 nespadá do územní působnosti článku 101 SFEU

- 124 Žalobkyně tvrdí, že rozhodnutí neschválit Velkou cenu Dubaje nespadá do územní působnosti článku 101 SFEU, jelikož tento závod se měl konat mimo území Evropského hospodářského prostoru (EHP).
- 125 Úvodem je třeba připomenout, že podle judikatury může být pravomoc Komise konstatovat a sankcionovat jednání, k němuž došlo mimo Unii na základě pravidel mezinárodního práva veřejného, určena buď na základě kritéria provádění, nebo s ohledem na kvalifikované účinky (rozsudek ze dne 6. září 2017, Intel v. Komise, C-413/14 P, EU:C:2017:632, body 40 a 47). Podle kritéria provádění je pravomoc Komise odůvodněna místem, kde došlo k vytýkanému jednání (rozsudek ze dne 31. března 1993, Ahlström Osakeyhtiö a další v. Komise, C-89/85, C-104/85, C-114/85, C-116/85, C-117/85 a C-125/85 až C-129/85, EU:C:1993:120, bod 16). V souladu s kritériem kvalifikovaných účinků může Komise svou pravomoc odůvodnit také tehdy, když jednání může mít okamžité, podstatné a předvídatelné účinky na území Unie (v tomto smyslu viz rozsudek ze dne 6. září 2017, Intel v. Komise, C-413/14 P, EU:C:2017:632, body 48 až 53).

- 126 V projednávané věci Komise dospěla v článku 1 výroku napadeného rozhodnutí k závěru, že žalobkyně „porušila článek 101 SFEU přijetím a použitím pravidel způsobilosti [...]“. Tento závěr je třeba vykládat ve světle odůvodnění napadeného rozhodnutí.
- 127 V tomto ohledu je třeba konstatovat, že i když je pravda, že napadené rozhodnutí opakovaně kritizuje rozhodnutí přijaté žalobkyní ve věci Velké ceny Dubaje, nic to nemění na tom, že se netýká zamítavého rozhodnutí této Velké ceny jako takového. Komisi totiž odmítnutí žalobkyně schválit Velkou cenu Dubaje sloužilo pouze jako ilustrace způsobu, jakým žalobkyně uplatňuje svá pravidla způsobilosti v praxi (mimo jiné viz body 175, 176, 199 až 205, 232 až 235 a 243 odůvodnění napadeného rozhodnutí).
- 128 Vzhledem k tomu, že se napadené rozhodnutí týká pravidel způsobilosti, a nikoli Velké ceny Dubaje, není tedy relevantní otázka, zda k této soutěži došlo na území EHP nebo mimo něj, ale to, zda Komise měla na základě judikatury citované v bodě 125 výše pravomoc rozhodnout o slučitelnosti pravidel způsobilosti s článkem 101 SFEU.
- 129 V tomto ohledu je třeba konstatovat, že vzhledem zejména k přísným a nepřiměřeným sankcím stanoveným v případě účasti bruslařů na závodech, které žalobkyně neschválila, a vzhledem k neexistenci objektivních, transparentních, nediskriminačních a kontrolovatelných podmínek pro schválení brání pravidla způsobilosti žalobkyně bruslařům v tom, aby nabízeli své služby organizátorům mezinárodních závodů v rychlobruslení, které žalobkyně neschválila, a tudíž v tom, aby uvedení organizátoři využívali jejich služeb pro konkurenční soutěže na území EHP či mimo něj. Pravidla způsobilosti tedy mohou mít okamžité, podstatné a předvídatelné účinky na území Unie ve smyslu judikatury uvedené v bodě 125 výše. Komise tedy měla v projednávané věci pravomoc přijmout napadené rozhodnutí a toto rozhodnutí nebylo v rozporu s územní působností článku 101 SFEU.
- 130 Z toho vyplývá, že je třeba pátý žalobní důvod žalobkyně zamítnout jako neopodstatněný.

D. K šestému žalobnímu důvodu, který směřuje proti závěru, podle kterého rozhodčí pravidla žalobkyně posilují omezení hospodářské soutěže

- 131 Svým šestým žalobním důvodem žalobkyně tvrdí, že závěr obsažený v oddílu 8.7 napadeného rozhodnutí, podle kterého její rozhodčí pravidla posilují omezení hospodářské soutěže způsobená pravidly způsobilosti, je neopodstatněný a není třeba k němu přihlížet.
- 132 Proti tomuto šestému žalobnímu důvodu Komise primárně uplatňuje námitku nepřípustnosti, vycházející z toho, že žalobkyně nijak nenavrhl zrušení závěru týkajícího se rozhodčích pravidel. Na jednání Komise mimoto prohlásila, že oddíl 8.7 napadeného rozhodnutí představuje analýzu, kterou provedla jen pro úplnost, a že závěr tohoto oddílu napadeného rozhodnutí týkající se rozhodčích pravidel tedy není součástí zjištěného protiprávního jednání. Ve světle tohoto prohlášení z toho vyplývá, že Komise navrhuje, aby Tribunál tento žalobní důvod zamítl jako irelevantní. Podle judikatury totiž platí, že irelevantnost uplatněného žalobního důvodu odkazuje na jeho schopnost v případě, že je opodstatněný, vést ke zrušení, kterého se domáhá žalobce, a nikoliv na zájem, který žalobce může mít na podání takové žaloby nebo dále na předložení určitého žalobního důvodu, jelikož tyto otázky spadají pod přípustnost žaloby a přípustnost žalobního důvodu (rozsudek ze dne 21. září 2000, EFMA v. Rada, C-46/98 P, EU:C:2000:474, bod 38).
- 133 Podpůrně Komise ve své žalobní odpovědi rovněž tvrdí, že šestý žalobní důvod je v každém případě neopodstatněný.

1. K relevantnosti šestého žalobního důvodu

- 134 V odpovědi na otázku, která jí byla položena na jednání, žalobkyně potvrdila, že její žádost nepřihlížet k oddílu 8.7 napadeného rozhodnutí ve skutečnosti směřuje ke zrušení napadeného rozhodnutí v rozsahu, v němž je založeno na úvahách uvedených v uvedeném oddíle.
- 135 Článek 1 napadeného rozhodnutí stanoví, že žalobkyně tím že, „pokud jde o rychlobruslení, přijala a uplatňovala pravidla způsobilosti zejména pravidla 102 a 103 obecných předpisů ISU z roku 2014 a obecných předpisů ISU z roku 2016, porušila článek 101 [SFEU] a článek 53 Dohody o EHP“. Kromě toho z oddílu 8.6 napadeného rozhodnutí, nadepsaného „Závěr k článku 101 [SFEU] a čl. 53 odst. 1 Dohody o EHP“, vyplývá, že článek 1 výroku je založen na odůvodnění obsaženém v oddílech 8.3 až 8.5 napadeného rozhodnutí.
- 136 Naproti tomu posouzení týkající se rozhodčích pravidel jsou obsažena v oddílu následujícím po závěru o existenci omezení hospodářské soutěže, a sice v oddílu 8.7 napadeného rozhodnutí. V tomto oddíle Komise nedospěla k závěru, že rozhodčí pravidla představují samostatné porušení práva hospodářské soutěže, ale pouze posilují omezení hospodářské soutěže způsobená pravidly způsobilosti žalobkyně.
- 137 Z toho vyplývá, jak Komise uznala na jednání, že ve vztahu ke zjištěnému protiprávnímu jednání je oddíl 8.7 napadeného rozhodnutí věnovaný rozhodčím pravidlům uveden jen pro úplnost, jelikož i za předpokladu, že by tento oddíl byl stížen vadou, nemohl by zpochybnit existenci omezení hospodářské soutěže jako takového. Proto okolnost, že tento oddíl je stížen protiprávností, nemůže vést ke zrušení článku 1 výroku napadeného rozhodnutí. Šestý žalobní důvod žalobkyně je tudíž v rozsahu, v němž je předložen na podporu návrhu na zrušení článku 1 výroku napadeného rozhodnutí, irrelevantní.
- 138 Nicméně podle článku 2 napadeného rozhodnutí je žalobkyně zejména povinna ukončit protiprávní jednání uvedené v článku 1 a zdržet se opakování jakéhokoli úkonu nebo jednání se stejným účelem či důsledkem. Tento článek musí být vykládán ve světle bodů 338 až 342 odůvodnění napadeného rozhodnutí, které stanoví opatření, která musí žalobkyně přijmout ke splnění své povinnosti ukončit protiprávní jednání. V těchto bodech přitom Komise uvedla, že žalobkyně v podstatě mohla ukončit protiprávní jednání a zároveň zachovat svůj systém předchozího schválení pouze tehdy, pokud zavede podstatné změny nejen pravidel způsobilosti a sdělení č. 1974, ale rovněž svých rozhodčích pravidel.
- 139 Komise tedy podmínila legalitu zachování systému předchozího schválení žalobkyně podstatnou úpravou mimo jiné jejích rozhodčích pravidel. Z toho vyplývá, že oddíl 8.7 napadeného rozhodnutí je součástí nezbytného podkladu článku 2 jeho výroku.
- 140 Na rozdíl od toho, co tvrdí Komise, je tedy šestý žalobní důvod relevantní v rozsahu, v němž je předkládán na podporu návrhu na zrušení článku 2 napadeného rozhodnutí.

2. K věci samé

- 141 Pokud jde o opodstatněnost tohoto žalobního důvodu, žalobkyně tvrdí, že oddíl 8.7 napadeného rozhodnutí je v podstatě stížen dvěma nesprávnými posouzeními. Komise podle žalobkyně nesprávně dospěla k závěru, že rozhodčí předpisy ztěžují účinnou soudní ochranu proti potenciálně protisoutěžnímu rozhodnutí žalobkyně. Dále se žalobkyně domnívá, že tento oddíl není relevantní, jelikož Komise nemá za to, že využití rozhodčího řízení týkajícího se CAS představuje porušení článku 101 SFEU.
- 142 Jak vyplývá z bodu 132 výše, Komise uznává, že rozhodčí předpisy neporušují článek 101 SFEU. Nicméně hájí posouzení, které učinila v oddíle 8.7 napadeného rozhodnutí, a namítá, že byla oprávněna provést spornou analýzu.

- ¹⁴³ Ve svých písemnostech Komise zejména tvrdí, že mohla považovat rozhodčí předpisy za přítěžující okolnost ve smyslu bodu 28 pokynů pro výpočet pokut uložených podle čl. 23 odst. 2 písm. a) nařízení č. 1/2003 (Úř. věst. 2006, C 210, s. 2, dále jen „pokyny z roku 2006“) v případě, že by se rozhodla uložit takovou sankci.
- ¹⁴⁴ Napadené rozhodnutí však nepoužívá pojem „přítěžující okolnost“ a neodkazuje na pokyny z roku 2006.
- ¹⁴⁵ Je však třeba připomenout, že Komise poté, co dospěla k závěru, že pravidla způsobilosti omezují hospodářskou soutěž, konstatovala, že rozhodčí pravidla posilují omezení jimi způsobená. Mimoto měla Komise v podstatě za to, že v případě zachování systému předchozího schválení musí být pravidla způsobilosti, sdělení č. 1974 a rozhodčí pravidla podstatně změněna.
- ¹⁴⁶ I když je pravda, že Komise v projednávaném případě neuložila pokutu poté, co tak zamýšlela učinit ve fázi oznámení námitek, nic to nemění na tom, že skutečnost, že měla za to, že rozhodčí pravidla posílila omezení způsobená pravidly způsobilosti, ji vedla k rozšíření rozsahu povinností uložených žalobkyni tím, že legalitu zachování jejího systému předchozího schválení podmínila mimo jiné úpravou těchto pravidel.
- ¹⁴⁷ Komise tak v podstatě nadále postupovala podle logiky pokynů z roku 2006 o zohlednění přítěžujících okolností při výpočtu pokut, i když nakonec v napadeném rozhodnutí pokutu neuložila.
- ¹⁴⁸ I za předpokladu, že by Komise, jak to sama tvrdí, rozšířila povinnosti k tíži žalobkyně tím, že vycházela z pokynů z roku 2006, a mohla by se tak dovolávat použití těchto pokynů, aniž by nahradila odůvodnění, je třeba mít za to, že se nesprávně domnívala, že rozhodčí pravidla představovala přítěžující okolnost ve smyslu pokynů z roku 2006.
- ¹⁴⁹ V tomto ohledu je třeba připomenout, že i když je pravda, že pokyny nepředstavují právní základ rozhodnutí přijatých Komisí, nic to nemění na tom, že Komise se přijetím takových pravidel chování a zveřejněním oznámení, že je použije, sama omezuje při výkonu své posuzovací pravomoci. Proto se nemůže od těchto pravidel odchýlit, aniž je případně sankcionována z důvodu porušení obecných právních zásad, jako je zásada rovného zacházení nebo ochrana legitimního očekávání. Nemůže tedy být vyloučeno, že taková obecně závazná pravidla chování mohou za určitých podmínek a v závislosti na jejich obsahu způsobovat právní následky (v tomto smyslu viz rozsudek ze dne 28. června 2005, Dansk Rørindustri a další v. Komise, C-189/02 P, C-202/02 P, C-205/02 P až C-208/02 P a C-213/02 P, EU:C:2005:408, body 209 až 211).
- ¹⁵⁰ Bod 28 pokynů z roku 2006 zní následovně:

„Komise může zvýšit základní částku pokuty, jestliže zjistí existenci přítěžujících okolností, například:

- jestliže podnik pokračuje ve stejném či podobném protiprávním jednání nebo ho opakuje i poté, co Komise nebo vnitrostátní úřad pro ochranu hospodářské soutěže konstatovaly, že tento podnik porušil ustanovení článku 101 [SFEU] nebo článku 102 [SFEU]. Základní výše pokuty bude zvýšena až o 100 % za každé zjištěné protiprávní jednání;
- jestliže podnik odmítá spolupracovat nebo brání provádění šetření;
- jestliže podnik hrál vedoucí úlohu při protiprávním jednání nebo podněcování k němu. Komise bude věnovat zvláštní pozornost veškerým opatřením, která byla přijata s cílem donutit další podniky k účasti na protiprávním jednání a/nebo byla přijata jako odvetná opatření vůči jiným podnikům s cílem donutit k dodržování postupů představujících protiprávní jednání.“

- 151 Použití výrazu „například“ v bodě 28 prvním pododstavci pokynů z roku 2006 naznačuje, že se jedná o demonstrativní výčet přitěžujících okolností (v tomto smyslu viz rozsudek ze dne 11. července 2013, Team Relocations a další v. Komise, C-444/11 P, nezveřejněný, EU:C:2013:464, bod 105).
- 152 Je však třeba konstatovat, že přitěžující okolnosti uvedené na seznamu v bodě 28 pokynů z roku 2006 mají společné to, že popisují protiprávní jednání nebo okolnosti, které činí protiprávní jednání škodlivější a odůvodňují zvláštní odsouzení, jež vede ke zvýšení sankce uložené odpovědnému podniku. V bodě 4 pokynů z roku 2006 totiž pravomoc Komise uložit pokuty na dostatečně odrazující úrovni s sebou nese nutnost upravit základní částku každé pokuty se zohledněním zejména případných přitěžujících okolností, které provázely protiprávní jednání.
- 153 Z toho vyplývá, že pouze protiprávní jednání nebo okolnosti, které činí protiprávní jednání škodlivější, jako jsou tři okolnosti vyjmenované v bodě 28 pokynů, mohou odůvodnit zvýšení pokuty uložené za porušení unijního práva hospodářské soutěže, neboť nikdo nemůže být odrazován od legálního nebo neškodlivého jednání.
- 154 V projednávaném případě je přitom třeba zaprvé uvést, jak uznává Komise v bodě 269 odůvodnění napadeného rozhodnutí, že rozhodčí řízení představuje obecně přijímanou metodu řešení sporů, která má závaznou povahu, a že uzavření rozhodčí doložky samo o sobě neomezuje hospodářskou soutěž.
- 155 Zadruhé, jak vyplývá z bodu 286 odůvodnění napadeného rozhodnutí a na rozdíl od toho, co tvrdí žalobkyně, je třeba konstatovat, že Komise neměla za to, že rozhodčí pravidla porušila právo sportovců na spravedlivý proces.
- 156 Zatřetí je třeba zdůraznit, že závaznost rozhodčího řízení a skutečnost, že rozhodčí pravidla svěřují CAS výlučnou pravomoc k rozhodování sporů týkajících se rozhodnutí o nezpůsobilosti žalobkyně, mohou být odůvodněny legitimními zájmy spojenými se specifickou povahou sportu. V tomto ohledu je třeba uvést, že Evropský soud pro lidská práva se v tomto smyslu vyjádřil ve věci, která se týkala mimo jiné rozhodčích pravidel. Evropský soud pro lidská práva uznal, že existuje jasný zájem na tom, aby spory, které vzniknou v rámci profesionálního sportu, zejména spory s mezinárodním rozměrem, mohly být předloženy specializovanému soudu, který bude schopen rozhodnout rychle a hospodářsky. Dodal, že vrcholové mezinárodní sportovní události jsou organizovány v různých zemích organizacemi se sídlem v různých státech a že jsou často otevřené pro sportovce z celého světa. V tomto rámci využití jednotného a specializovaného mezinárodního rozhodčího soudu usnadňuje určitou procesní jednotnost a posiluje právní jistotu (ESLP, 2. října 2018, Mutu a Pechstein v. Švýcarsko, CE:ECHR:2018:1002JUD004057510, bod 98).
- 157 Začtvrté je třeba připomenout, že Soudní dvůr již rozhodl, že každá osoba je oprávněna domáhat se náhrady vzniklé újmy, je-li dána příčinná souvislost mezi uvedenou újmou a kartelovou dohodou nebo praktikou zakázanou článkem 101 SFEU (rozsudek ze dne 5. června 2014, Kone a další, C-557/12, EU:C:2014:1317, bod 22).
- 158 Právo každé osoby domáhat se náhrady takové újmy totiž posiluje funkčnost unijních pravidel hospodářské soutěže a odrazuje od často utajovaných dohod nebo praktik, které mohou omezovat nebo narušovat hospodářskou soutěž, čímž tak přispívá k zachování účinné hospodářské soutěže v Unii (rozsudky ze dne 20. září 2001, Courage a Crehan, C-453/99, EU:C:2001:465, bod 27, a ze dne 5. června 2014, Kone a další, C-557/12, EU:C:2014:1317, bod 23).
- 159 I když je v projednávané věci pravda, že rozhodčí pravidla neumožňují bruslařům podat k vnitrostátnímu soudu žalobu na neplatnost rozhodnutí o nezpůsobilosti, které je v rozporu s čl. 101 odst. 1 SFEU, nic to nemění na tom, že bruslaři mohou, pokud si to přejí, podat na základě judikatury citované v bodech 156 a 158 výše žalobu na náhradu újmy k vnitrostátnímu soudu. Kromě toho i třetí organizátoři mohou podat žalobu na náhradu újmy, pokud mají za to, že rozhodnutí o zamítnutí schválení je v rozporu s čl. 101 odst. 1 SFEU. V takových případech není vnitrostátní soud vázán

posouzením slučitelnosti rozhodnutí o nezpůsobilosti nebo odmítnutí schválení s unijním právem hospodářské soutěže provedeným CAS a může případně předložit Soudnímu dvoru žádost o rozhodnutí o předběžné otázce podle článku 267 SFEU.

- ¹⁶⁰ Kromě toho je třeba uvést, že bruslaři a třetí organizátoři, kterým bylo vydáno rozhodnutí o nezpůsobilosti nebo o odmítnutí schválení v rozporu s čl. 101 odst. 1 SFEU, mohou rovněž podat stížnost k vnitrostátnímu orgánu pro hospodářskou soutěž nebo Komisi, jak to v projednávané věci učinili stěžovatelé. Pokud by měl orgán, jemuž byla věc přidělena, přijmout rozhodnutí, mohlo by být toto rozhodnutí případně předmětem přezkumu před unijními soudy. Unijní soudy by totiž mohly být vedeny k tomu, aby o takové otázce rozhodly v rámci žaloby na neplatnost podané proti rozhodnutí Komise nebo v návaznosti na žádost o rozhodnutí o předběžné otázce vnitrostátního soudu rozhodujícího o žalobě podané proti rozhodnutí vnitrostátního orgánu pro hospodářskou soutěž.
- ¹⁶¹ Z úvah obsažených v bodech 157 až 160 výše vyplývá, že na rozdíl od toho, co tvrdí Komise, použití systému rozhodčího řízení CAS nemůže ohrozit plnou účinnost unijního práva hospodářské soutěže.
- ¹⁶² Judikatura uplatňovaná Komisí tento závěr nevyvrací. Na rozdíl od okolností dotčených ve věci, v níž byl vydán rozsudek ze dne 6. března 2018, *Achmea* (C-284/16, EU:C:2018:158, bod 55), totiž vytvoření CAS nemá svůj původ v dohodě, na základě níž členské státy souhlasily s vynětím sporů, které by se mohly týkat uplatňování nebo výkladu práva hospodářské soutěže, z pravomoci svých vlastních soudů, a tedy ze systému soudních opravných prostředků, které jim v oblastech pokrytých unijním právem ukládá stanovit čl. 19 odst. 1 druhý pododstavec SEU.
- ¹⁶³ Z výše uvedeného vyplývá, že skutečnost, že rozhodčí pravidla svěřila CAS výlučnou pravomoc přezkoumávat legalitu rozhodnutí o nezpůsobilosti, a že skutečnost, že rozhodčí řízení je v projednávané věci povinné, nepředstavují protiprávní okolnosti, které činí protiprávní jednání zjištěné v projednávaném případě škodlivější, jako jsou okolnosti vyjmenované ve smyslu bodu 28 pokynů z roku 2006. Takže Komise nemohla mít za to, že rozhodčí pravidla představují přitěžující okolnost, a tudíž nemohla dospět k závěru, že posilují omezení hospodářské soutěže způsobená pravidly způsobilosti.
- ¹⁶⁴ Z toho vyplývá, že je třeba vyhovět šestému žalobnímu důvodu žalobkyně vycházejícímu z toho, že závěr obsažený v oddíle 8.7 napadeného rozhodnutí je neopodstatněný.

E. K sedmému žalobnímu důvodu, vycházejícímu z porušení čl. 7 odst. 1 druhé věty nařízení č. 1/2003

- ¹⁶⁵ Sedmým žalobním důvodem zpochybňuje žalobkyně legalitu článku 2 napadeného rozhodnutí, když v podstatě tvrdí, že Komise porušila článek 7 nařízení č. 1/2003 tím, že jí uložila nápravná opatření, která nijak nesouvisí s údajným protiprávním jednáním. Žalobkyně zejména tvrdí, že jí Komise neprávem uložila, aby v rozporu s čl. 7 odst. 1 nařízení č. 1/2003 provedla úpravy pravidel způsobilosti, přestože aspekty pravidel, jichž se tyto úpravy měly týkat, nebyly protiprávním jednáním. Stejně tak vzhledem k tomu, že Komise nekonstatovala protiprávnost rozhodčích pravidel, nemůže jí uložit, aby je změnila.
- ¹⁶⁶ Komise namítá, že žalobkyni neuložila nápravná opatření. Trvá na tom, že od žalobkyně pouze požadovala, aby ukončila protiprávní jednání v souladu s čl. 7 odst. 1 první větou nařízení č. 1/2003 a zároveň jí ponechala volbu způsobu ukončení protiprávního jednání.

167 Je třeba připomenout, že čl. 7 odst. 1 nařízení č. 1/2003 stanoví:

„Pokud Komise na základě stížnosti nebo z vlastního podnětu zjistí jednání v rozporu s články [101] nebo [102 SFEU], může svým rozhodnutím nařídit, aby dotyčné podniky a sdružení podniků takové protiprávní jednání ukončily. Za tím účelem jim může ukládat nápravná opatření z hlediska tržního chování nebo nápravná opatření strukturální, která jsou přiměřená protiprávnímu jednání a nezbytná k tomu, aby bylo toto jednání účinně ukončeno [...]“

168 Podmínka uvedená v tomto ustanovení, podle které musí být nápravná opatření přiměřená spáchanému protiprávnímu jednání, znamená, že povinnosti uložené podnikům za účelem ukončení protiprávního jednání porušujícího právo hospodářské soutěže nesmí překročit meze toho, co je přiměřené a nezbytné k dosažení sledovaného cíle, tedy obnovení legality s ohledem na pravidla, která byla v projednávaném případě porušena (rozsudek ze dne 6. dubna 1995, RTE a ITP v. Komise, C-241/91 P a C-242/91 P, EU:C:1995:98, bod 93).

169 Podle článku 2 napadeného rozhodnutí Komise nařídila žalobkyni, aby skutečně ukončila zjištěné protiprávní jednání a napříště se zdržela přijetí jakýchkoli opatření se stejným účelem nebo důsledkem, nebo rovnocenným účelem nebo rovnocenným důsledkem. V bodě 339 odůvodnění napadeného rozhodnutí Komise uvedla, že existuje „více než jeden prostředek“, jakými lze skutečně ukončit zjištěné protiprávní jednání, a poté dva identifikovala. Komise tak na jedné straně měla za to, že žalobkyně mohla zrušit svůj systém předchozího schválení a s ním související systém sankcí. Na druhé straně, pokud by se žalobkyně rozhodla pro zachování svého systému předchozího schválení, Komise v bodě 339 odůvodnění napadeného rozhodnutí uvedla, že žalobkyně by mohla účinně ukončit protiprávní jednání „pouze“ tím, že by podstatně změnila pravidla způsobilosti, „rozhodčí pravidla UIP“ a podmínky pro schvalování stanovené ve sdělení č. 1974, a zároveň vyjmenovala řadu kroků, které by žalobkyně měla za tímto účelem podniknout.

170 Úvodem je třeba mít za to, že v rozsahu, v němž Komise v projednávaném případě právem konstatovala existenci omezení z hlediska účelu, musí být projednávaný žalobní důvod zamítnut v rozsahu, v němž je Komisi vytýkáno, že žalobkyni uložila opatření, která neodpovídají zjištění o protiprávním jednání.

171 Naproti tomu, jak Komise zdůraznila na jednání v odpovědi na písemnou otázku Tribunálu, rozhodčí pravidla nejsou součástí zakládající zjištěné protiprávní jednání, a jak vyplývá z bodu 163 výše, Komise měla nesprávně za to, že uvedená pravidla posilují toto porušení.

172 Přitom v bodě 339 odůvodnění napadeného rozhodnutí měla Komise za to, že zachování systému předchozího schválení je možné pouze tehdy, pokud žalobkyně změní rozhodčí pravidla (viz bod 169 výše). Takový důvod, vykládaný ve světle článku 2 napadeného rozhodnutí, který ukládá žalobkyni, aby ukončila protiprávní jednání a oznámila Komisi opatření přijatá v tomto ohledu, má závazný dosah i za předpokladu, jak tvrdí Komise, že tato žádost o úpravu rozhodčích pravidel nepředstavuje „nápravné opatření“ ve smyslu čl. 7 odst. 1 druhé věty nařízení č. 1/2003.

173 Z výše uvedeného vyplývá, že Komise od žalobkyně neprávem požadovala, aby upravila rozhodčí pravidla, která neposilovala závažnost zjištěného protiprávního jednání a navíc nebyla jeho nedílnou součástí.

174 Je tudíž třeba částečně vyhovět sedmému žalobnímu důvodu v rozsahu, v němž Komise požadovala podstatnou úpravu rozhodčího řádu v případě zachování systému předchozího schválení, a ve zbývajících částech žalobní důvod zamítnout.

F. K osmému žalobnímu důvodu, vycházejícímu z tvrzení, že uložení penále postrádá právní základ

- 175 Žalobkyně tvrdí, že jí Komise nemohla uložit penále ze dvou důvodů. Jednak uložená nápravná opatření jsou vágní a nepřesná, a jednak nejsou spojena se zjištěným protiprávním jednáním.
- 176 Na prvním místě, jak vyplývá z přezkumu sedmého žalobního důvodu, Komise poskytla dostatečně přesné údaje o opatřeních, která měla žalobkyně přijmout k ukončení zjištěného protiprávního jednání. Argument žalobkyně, podle kterého Komise nemohla uložit penále vzhledem k vágnosti a nepřesnosti uvedených opatření, tedy musí být odmítnut.
- 177 Na druhém místě je třeba připomenout, že podle čl. 24 odst. 1 písm. a) nařízení č. 1/2003, přijme-li Komise rozhodnutí podle článku 7 uvedeného nařízení, může rovněž uložit podnikům a sdružením podniků penále s cílem přinutit je, aby ukončily jednání v rozporu s články 101 nebo 102 SFEU. Jak přitom bylo uvedeno v rámci sedmého žalobního důvodu, rozhodčí pravidla nejsou součástí zjištěného protiprávního jednání, takže Komise nemohla od žalobkyně požadovat jejich změnu, a v důsledku toho nemohla uložit penále související s požadavkem na úpravu uvedených pravidel.
- 178 Osmému žalobnímu důvodu je tudíž třeba částečně vyhovět v rozsahu, v němž se týká uložení penále v případě neupravení rozhodčích pravidel, a ve zbývajících částech je třeba jej zamítnout.

V. Závěry k výsledku rozhodnutí o žalobě

- 179 Je třeba zamítnout návrhová žádání žalobkyně, pokud jde o návrh na zrušení článku 1 napadeného rozhodnutí.
- 180 Naproti tomu z analýzy šestého a sedmého žalobního důvodu vyplývá, že Komise nesprávně dospěla k závěru, že rozhodčí pravidla posilují omezení hospodářské soutěže způsobená pravidly způsobilosti a že vyžadovala podstatnou úpravu uvedených pravidel, ačkoliv tato pravidla nebyla nedílnou součástí protiprávního jednání zjištěného v článku 1 napadeného rozhodnutí. Je tedy třeba částečně zrušit článek 2 napadeného rozhodnutí.
- 181 Konečně z analýzy osmého žalobního důvodu vyplývá, že v důsledku toho je třeba částečně zrušit článek 4 napadeného rozhodnutí, který stanoví penále v případě nedodržení článku 2, jelikož se tento článek váže k požadavku upravit rozhodčí pravidla.

K nákladům řízení

- 182 Článek 134 odst. 3 jednacího řádu stanoví, že pokud měli účastníci řízení ve věci částečně úspěch i neúspěch, ponese každý z nich vlastní náklady řízení.
- 183 Vzhledem k tomu, že v projednávané věci žalobkyně neměla úspěch, pokud jde o její návrhové žádání znějící na zrušení článku 1 napadeného rozhodnutí, a jelikož jí bylo částečně vyhověno, pokud jde o její návrhové žádání znějící na zrušení článků 2 a 4 uvedeného rozhodnutí, je třeba rozhodnout, že každý účastník řízení ponese vlastní náklady řízení.
- 184 Podle čl. 138 odst. 3 jednacího řádu může Tribunál rozhodnout, že vlastní náklady řízení nesou i jiní vedlejší účastníci, než členské státy a orgány. Za okolností projednávané věci je třeba rozhodnout, že vedlejší účastníci ponесou vlastní náklady řízení.

Z těchto důvodů

TRIBUNÁL (čtvrtý rozšířený senát)

rozhodl takto:

- 1) Články 2 a 4 rozhodnutí Komise C(2017) 8230 final ze dne 8. prosince 2017 v řízení podle článku 101 SFEU a článku 53 Dohody o EHP (Věc AT.40208 – Pravidla způsobilosti Mezinárodní bruslařské unie) se zrušují v rozsahu, v němž Komise tím, že nařizuje International Skating Union, aby pod sankcí penále ukončila zjištěné protiprávní jednání, směřuje na rozhodčí pravidla a vyžaduje jejich úpravu v případě, že systém předchozího schválení zůstane zachován.
- 2) Ve zbývajících částech žaloba zamítá.
- 3) International Skating Union a Evropská komise ponесou vlastní náklady řízení.
- 4) European Elite Athletes Association, Jan Hendrik Tuitert a Niels Kersholt ponесou vlastní náklady řízení.

Gervasoni

Madise

Nihoul

Frendo

Martín y Pérez de Nanclares

Takto vyhlášeno na veřejném zasedání v Lucemburku dne 16. prosince 2020.

Podpisy.